

23730

Dialekt- och folkminnesarkivet

Uppsala

ÖSTERGÖTLAND

Tjärstad

11/1 1958

Aggemark, Per, 1957 -

Svar på ULMA:s frågelista M 82 Matordning och
bordsseder

31 bl.4:o

Exc. OSD

23730

Matordning och bordsseder.
Svar på Landsmätarkivets fr. M 82.

Östergötland
Kända h: d
Tjärstads som

1. "Det är mättidsdags. (De a
mätisdäles). "Det (arbetet)
gick väl emellan (d.v.s. i en sträke
utan uppehåll från det ena målet till
det andra)" (de gick väl mät måla).

fr. s. 23!

2. "Ett riktigt skrov-mät det är de
ju ibland." (ett riktigt skrov-
mät de är de ju ibland).

3. "Det är fruktostdags. (De a
fruktostdäles). ~~Även~~ Nu är
det snart middag. (Nu a de
snart mäda). Och helg-mät
satt de helg-mätisdags. (a
häg-mät så de, häg-mätisdäles)
mät arbete på åker och äng skulle sluta.
Aftonvarddags (aftonvarddäles).

4. Någon särskild beteckning för

Granskt
JLhn

'tid mellan måltiderna' tycktes
man g. ha.

5. Det var mellanmål. Ti när vi
var barn, vi fick allt äta mellan-
mål men bara bröd. (De va
målamat. vi, när vi va bär
vi fick allt äta målamat,
men bär's brö).

6. Nej.

7. Förfrukost (förfrukost, o. s. s., m.)
omkr. kl. 5; frukost (frukost) eller
dagvard (därval, o. s. s., m.) kl. 8;
middag (mieda, o. s. s., m.) kl. 12; ofton-
vard (aftavär, o. s. s., m.) kl. 5 och
slutligen mätvard (mätvär, senare
utskilt mätvär d. s. mätvär, o. s. s., m.)
kl. 8.

Vad fick man för något till förfrukost?
"De fick väl skummjölke och bröd"
(d. f. l. skummjölke & brö).

ULMA 23730. Per Aggemark. 1957
ÖGL. TJÄRSTAD
Frgl. M 82

Men hemma ät vi aldrig sådan,
och inte när jag tjärnade (på
Hamra gård*) heller. Klochan halv
sex fick man ge sig opp och
mjölka, men inte fick man
något, förrän vällingklochan
ringde klochan äta. (man hems
at vi älvor sån a inte var a
sant häls. kraka halv
såles fick en ge på sp a mjölka,
man inte fick en mat från
vällingklocha ringde kraka äta
vad kunde man få till - devar? Slätvilling
och spiksil (= spicken sil) eller
stekta päron (= potatis) och sill
och plummjölka. Och det skulle
hetas (= det ansågs el. skulle vara), at

* Hamra (Hamra) i Vårdnäs
(Vårdnäs) nära gränsen t. Tjärstad.

Det var bra matställe (pi Hamra)
/ slötvalning a spitsvil hals
stekt pösa a sil a skummjölk
a de skunka hets, at de va bra
matstalls).

Och sedan fick man inget förrän
klockan blev. Då fick de rejäl middag,
tisdagssuppa och risgrynsbuding
(-pudding) eller ärtor och pannkaka.
Och på emellan fick de fläsk och
flöttsis och saltat kött, och de
stöpte gryna (d.v.s. lat gryna vilka
under kokning inget spår) och gjorde korv-
kaka o.s.v. / a sen fick de mycket
förrän klacka blev. Då fick de
rejäl middag, tisdags a
risgrynsbuding hals ärtor a
pannkaka a sa man fick de
fläsk a flöttsis a saltat göt,
a de stöpte gryna a god.

körvkåks) o. s. v.

Men herrskapet åt finare mat än tjänstefolket. "Det ska vara till folkets bord och det här ska vara till salen, sade frun. (Då ska vara till folkets bök a de här ska vara till salen sa frun.)

"Jag ska allt lära torparna äta havrebröd", sade riksdagsmannen (när de ämnade på brödet) (ja ska allt lära torparna äta havrebröd, sa riksdagsmannen).

Aftonvard: "Vi, som var inne vi fick kaffe och vetebrod, men de som var ute på åkrarna, dom skickade de till en halv kaka bröd med smör, på och lite ost + Nytt är, när råskörden slagit fel.

eller sill. (vi som var int. v
 pek kaffe & vetebröd, men de
 som var int. på öl, som
 fäktas de te & halv kaka bröd
 med smör på & lite ärt als
 sil, men ej nej att dricka.

Medel. var också en tid anställd hos
 hemmansägare Alfred Nilsson i Sone-
 bo. Även där var det bra med maten.

"Träta, ska göva, men äta (2 mat)
 ska de ha, sa Alfred Nilsson." (bräta
 ska jörs, men äta ska de hå,
 sa Alfred Nilsson).

Natvård: Det var ju ofta gröt eller
pärsonsoppa (= potatisoppa) med
 kött och hölgrryn (= okrossade korn-
 gryn). (De var ju sifto gröt
 als pärasoppa med fä: fät &
 hölgrryn). - Den gröt man åt, var i
 regel - Rägnmjölsgröt (Rägnmjölsgröt).

"Swart gröt sade de allit ibland"
 (svart^{er} gröt säⁿ de ält ubläⁿ)
 i motiäls till vit gröt (vite^r gröt)
 av kornmjöl eller senare rismjöl, vilken
 användes endast vid festligare till-
 fällen. Man hade mjölk till eller
 sirapsvatten. (en hade mjölk ti
 els sirapsvatten).

"Och sedan (efter matvorden) fick man
 sitta och sticka strumpor, och man-
 na" säⁿ och spänⁿ. (a säⁿ fek
 en pils a stiles strumpor, a
 mäⁿa ho sat a spän). "Och
 sedan när vi vart trötta, då lade vi
 på en liten festeld (i den öppna
 spisen) och lagade vi korn i säng.
 (a säⁿ när vi vart trötta, då la

* Här tänkas meddel. tydl. på hur det var
 i föräldrahemmet.

vi på en liten fästing a lögda
 vi kam r pärz)
 9. "Det var däligt kosthäll, när det
 var däligt med maten." (De var
däret kosthäll, na da va däret
 med maten). - "Det var så däligt
 matställe där (som man)" (De var
 så däret matställe där).

p. 5. 3-4!

"Kälvstekarna de lades ner i
isdösa (pättarna)" (Kälvstekarna
 de las ner i isdösa) i särskild
 läda med lock. - "Jag skulle säga
 in den där steken (en gång), och
 när jag öppnade luckan, så
krälade stora vita maskar,
 så det var bara att stänga bort det."
 (Ja skulle säga in den där
steka (bög, f.), a när a öppnade
 lucka, da krälade stora
vita maskar, så de va bara

te plango bēf st).

Artsid (äthē, or + y, n.), soppidet
(sēpsēt, bēy, n.). Sädet det var det
tänne. (sēt da va da tänns).

Päionspätet det var väntet, som
man köhte päionen (= politism) i.
(päsaspät, da va väntet, som
m köhte päsona i).

10. Lovei (sēgōt, bēy sēgōt, n.)

Alde från en sugel (sūigōt, n.)

"Sugel sade en gammal gubbe
här nere i Gallebo. Han skulle
ha sugel (d.v.s. fläsk) till kaffet."

(sūigōt så en gammal gubbe
här nere i gällbö. Han skulle
ha sūigo te käft). - "Åt bröd
till pälten, din suglabuss!"

(Åt bröd te pälten om suglabuss!)
var en talesätt man hade, när man
ville uppmana någon att ta ordent.

ligt med sovel.

Det var en gubbe nere i Sorebo
 de hade ett språk efter. Han sade
 till en, som skulle börja arbeta:
 "Gå in till mor, så får du välling
 och god välling med. Tag i botten
 så får du bröte!" (d.v.s. sovel, gornv.)
 - Och då fick han upp dishtråsen. Men
 det var väl diktat / mycket uppdiktat, en "gjord"
 historia, kan jag tro. Men det var en
 snål gubbe det där. De kallade
 honom nämnredeman och de hade
 sådana språk / historier, talerätt, uttal,
 efter honom. "Det var en gubbe nere
 i Sorebo de hade ett språk efter.
 Han sa till en som skulle börja
 arbeta: gå in till mor så får du
 välling med och gör välling med.
 Tag i botten, så får du bröte!"
 - och då fick han upp dishtråsen.

men de vå lo diktat, kan
 'a trö men de va en svidh
gubbe den där. de kald in
man in, a de had sana
språk ät y)

När det var sogelsamt ja var
 det drygt. Sattat kött det var
sogelsamt, och det var kävt
med förresten. /na de va
sogelsamt de va de drygt
sattat göt de va sogelsamt,
 a de va drygt med förresten)

"Du ska sogla med det så det
räcker länge. de skulle spara
pi det. / du ska sogla med 't
 de de räcker länge. de skulle
spara på 't). - "de skulle
laga tu det, så det var litet
sogel med det. /d. v. s. lite kraftigt och
marande, ev. så an det ej kräver ny extra

sovel). / de skenks lags tē't
sa de vat jato sögar mä't)

"Om man paltar smöret här,
så soglar det brödet bättre." / om
en paltar smöret här så soglar
de brödet bättre, d.v.s. man behöver
i så mycket sovel till brödet så
och behöver i bredd på så mycket
smör heller. - Det blir avligt
färdigt, s. har färd smaka, om de
bredd på tjockt med smör, som
inte är saltat. / de blir avligt
om de brer på gäkt med smör
som inte är saltat.

Äta (osä, äta, +ig - st, m) = mat.
Laga till äta (lags te äta).
"Det var lite torrskaffning." / de var
lite torrskaffning, i "torrta" el.
någon mat.

"Det fick lov att vara suppsmat."

ULMA 23730. Per Aggemark. 1957

ÖGL. TJÄRSTAD

Frgl. M 82

1. soppsmät, soppa) med. " (De fick
 lgra va soppsmät med), sade
 en del. Men vi vi sade soppa.

(man vi vi sa soppa). At opp
 supat, sade farmor här. (at
 sp supot, sa farmor här).
 - Hon kunde även säga supan
 (suppa, bog, f.).

"De skulle ha något att bottna med
rotmos och pårön (potatis) eller något
 annat städigt, och sedan skulle
 de ha lite bättre efterrätt."

(De skulle ha mat till bötns
med, rotmos als påra als
mat annat städigt, a sen
 skulle de ha lite bättre efterrätt)

12. Det var mat säck det. De brukade

Theddel:s svärmor, som var infödd
 Tjärstads-bo.

ha stora skrin med matsäck i,
när de ble (äkte) ät stäm, mat-
säckskrin." / De va mässle
De de trukt ha stör skrin
ma mässle i na er ble ät
stäm, mässle skrin).

Matsäckskorgen skulle var fall
på det räckte hela veckan. (mässle-
korgen skulle va fulla på de
räckts hela vecka), när medel-
man under de första åren av deras
äktenskap arbetade borta på byggen
"Det var en härligt (o. bevärligt)
äta. Det var tjugo gammalt och
trött och kärvt. Så köpte han
maten på ställen, där han
var, så han slapp det där mat-
säcksbäret." / De va et här skit
ets. De vat gen garnst ä tsit
a fä st. De göpt han mät

ULMA 23730. Per Aggemark. 1957
ÖGL. Tjärstad
Frgl. M 82

pa stala, da han va, da han
slap da dar masakborst.

"Det var att laga till matsäck. Det
var ett slakt göra, och ledsamt var
det med." (De va te laga te
masak. da va et slakt
göra, a ledsamt va da med).

Skinnsträppor. Det hade att
ha matsäck a med. (Skinnsträppor
da träd de te ha masak
i med). En murare, som arbetade
hos meddel:s en tid, hade en sådan
'skräppa' el. värka. När han kom
på måndagsmorgnarna, så hade
han äta i skräppan, matsäck.
skräppan. (På måndagsmorgnarna, så hade
han äta i skräppa, masak-
skräppa).

15. "Stoppa en smörgås i fickan"

det gjorde de nog. (stops e smörgås
i fikan, de gjorde de nog).
Särskilt man på sådan maträtt.

16. Ostkranne (otug. n.7 = ostkräsa)
det fick de en liten klick av stoppa
i munnen om de ville ha. När
man fick det färdigt (smaksatt), så
brukade de vilja smaka. / Ost-
kräms de fick de en liten
klick te stops i munnen, om
de ville ha. men om fick ot
färdigt, så brukade de vilja
smaka.

"Ja, det fick de att smaka det
nybakta brödet (en stycke av en
råkaka) och var sin smakbitka
när de bakade vetbröd." / Ja, de
fick de allt smaka de nybakta
bröt a vare smakbitka, na
de bakta vetbröd).

17. Kakor åt barnen det fick man
 lov att gömma hem (när man
 var på kalas). Och det skulle de
 smaka var kaka, så det var att
 skära sönder dem. (Kakor åt
 barnen de fick en gul lov a
 gömma hem. a de skulle de
 smaka var kaka, så de var
 te förs sönder dem). Nu när
 de är på kalas (= papperstorn)
 de läggs fram på bordet, som man
 kan ta kakorna i. Helt (och)
 för då fick man knyta in dem
 i näsduken. (När ha de är
 på kalas de läggs fram på bordet
 som man kan ta kakorna i.
 Helt för då fick man knyta in
 dem i näsduken.)
 Marknadsgåvor fick man ju
 lov att ha med sig hem, kara-

mellan eller något. Och de kunde
 ju vara några skapliga presenter,
 som de kunde ha nytta av med
 /markningsgåvor jeh, om ju
 honom ha na så hem, kara
 målar als nåt, a de kunde
 ju va nars skapliga presen-
 ter som de kunde ha nytta a
 mid.

Jag var på Kisa-marknaden
 det året jag gick och läste, och då
 köpte jag mig en stor peppar-
 kakka med en mandel på. Hon
 kostade fem öre. Det var mitte mark-
nadsrojje. Ja, jag köpte två
filtsjalar med för fem kronor
 stycket. / ja va på fissmarkn-
ad ät ja gik a läst, a de köpte
 ja na e stor pepparkaks med
 en mandel på. ho koste fem

gros. De va mit märkens-
nays. ja, ja zopt två fittjals
mitä för gämn kroons styckst).

II. Bordsseder.

18. "Lisa bordsbömen det fick vi tön
göra hemma." (dess böz böra
de fick vi (barn) goss. hemis).
den lärtes högt. Och det var likadant
när vi hade slutat att äta. (a de
de va fildänt när vi hade
slutet a äta). - Men kniföll ej, min
men lärte bordsbö. "Nej, man fick
allt stå." (na, om fick allt stå).
19. "När vi åt gröt (i meddel: i gröt-
hem) då åt vi ut samma fat men
vi hade mjölk i var sin skål utan
stam och var sin sked." (när vi
åt gröt, de åt vi ut samma fat
men vi hade mjölk i två skålar)

skåp utas rita stén a vån
gä fe').

Rotebjon e. dyf. var före meddel-
tid.

"Huvudklädet kunde de ha på
sig, när de åt. (huvudklädet
kanns de ha på så, när de åt,
behöfde ej skjuta det bakit.

"Så barhuvade de gick de
mest (mistan) aldrig. (så barhuvade
de gick de mest alor).

20. Man hade: regel en fällboord
(fällboord, ot s, n.) som äta vid i köket
el. stugan. Var brukade husbonden rida?

"Han brukade sitta ^{fram} den ena
änden och drängarna i köket;
han brukade sitta framför den

"Stenskrällen" kallade man en sorts
lertårn, som man köpte av fattare. Serid. 22!

ens än a dränga sköring), ev.
även lite större - söner.

"Kärlamor och pigorna och
barnen åt efteråt. Det var att
plocka bort diskerna och
lägga opp nya. (Zsammans
a pigorna a barna at efteråt.
Ja va te platas böt diskerna
a legs op nytt.) ~~Zsammans~~
~~Bråkade barnen stå vid brödet?~~

"Ja, vid stod hemman (i meddel.
frälldraken) vi som barnen var
(= vi barn). (Ja, vi stod hemma,
vi som barna vår).

21. "Förr i världen da at de med
träskedar till det mesta (= för det mesta).
Gamla gubbar sat och knärte
(= knäpade) och gjorde träskedar
och slevor." (Zsammans = vägen da

Landsmålsarkivet Uppsala. 23730
P. Aggemark 1957. TJÄRSTAD
ÖGL.

ät de med träse te det mesta
gambes quibs sat a knösta
a gods träser a stavor.

Det var stedsmat det. (De va
förmat de), som äls med shed.
De hade stenföt mycket för.
De gjorde stenskrällen i Vimmerby.
De (som silde sidans kär) tog
sig skjuts till Forssa (= Rindöarna),
och sedan drog de på en källa
här uppåt (Tjärstads skogsbygd).
Det var bra fätskrällen det.
De hade stenföt mycket för.
De gods stenskrällen i Vimmerby.
De to oss juis te föra, a som
drö de på e gärs - här spät.
De va bra fätskrällen de).
Var fader fätskrällen i skitarna
efter slutad måltid? "Vi hade en
stort skäp, och belle hade de

Landsmålsarkivet Uppsala, 23730
P. Aggemark 1957. TJÄRSTAD
ÖGL.

ULMA 23730. Per Aggemark. 1957

ÖGL. TJÄRSTAD

Frgl. M 82

en diskbänk, som de stälpte
 dom på, så de fick rätta av,
 och där fick de mest ligga
mål emellan (från det ene målet
 till det andra) (vi hade ett stort skåp,
 och hells hade de en diskbänk,
 som de stälpte dom på, så de
 fick rätta de, och där fick de mest
 ligga mål emellan).

De hade allt bordknivar, men
 de var hemsnidda. De var korta
 och breda. (de hade allt bord-
 knivar, men de var hemsnidda,
 de var köts och bröds). De utslitas,
 som var örnsala i måsan, kunde
 man inte påtra fram ett främst
 fört. Nu ska det ju vara fint
 med små knivar. (se utslitas,
 som var små i måsa, kunde
 man inte påtra fram ett främst

Landsmålsarkivet Uppsala. 23730
 P. Aggemark 1957. TJÄRSTAD
 ÖGL.

för. när ska de ju va fint
na smås knivar).

En knivdrubb (en knivdrubb,
ob sq, m.) kallade man en utsliten
dålig kniv. En drubb sade de gamla
korta drubbar. (en drubb så de
gamla kofta drubbar). En gammal
slö kniv - kallade man en bäl-
drubb (en bäldrubb, ob sq, m.).

Se de på de knivarna som
använde man inte i vardagslag.
"Drubbar det var egentligen sådana
tör som var utslitna och avbrutna
och dana." / Se de på de knivarna
som använd. en inte i vardags-
lag. drubbar de var egentligen
sanna de som var utslitna
& avbrutna & dana).

22. Hur serverades köttet? Nammen
han delade alltid av och lade i vasa

skålar utav fläsket och söglet
 man fick. / mamma hö della
ä ä lä r våra skålar
uta fläskst a sögat en
fick. Rejert gjorde mam en så.
Köttet lades i opp på bräfat.

23. Man hade inget uttryck för
 'mycket belamrat matbord'
 eller 'allt för tomt matbord'.

24. Själva matbordet utgjorde en
 värl att äta ur. Påruskal (= po-
 fatrskål) och silben och raske
 (= skrip, avfall) det lade de på
 bordet. / påruskål a silben
a raske de lä de på böt j.
 "Lillen lade de opp på ett fat.
 De tog av huvudet och sprötrade
 opp och ^{sen} ser ur det vävta. Och
 sedan fick de skära sig bitar
 som de ville." / sil lä de ö på

Landsmålsarkivet Uppsala. 23730
 P. Aggemark 1957. TJÄRSTAD
 ÖGL.

et fät. de to á húvot a spratod
 sp' a a rev i de väfte. a som
 -fak de färo se bila som de
vilo). — "Det kökade de hela
pannorna med strömming
jäms av (d.v.s. utan än pi något såd
rensa den; som den var), och det fick
 de rensa åt var sig, och en del de
 åt opp allihop jäms av. (De kökte
 de hela pannorna med strömming
jäms a, a de fak de rensa åt
vä faj, a en del de åt opp all
thop jäms a).

Men den torade de köte med
 tin spikköt (spikeköt). Det härde
 de opp på viggarna i solskinan
 a de torke. Det var så gott, så."
 (men som tsokts de göt mä,
 se spilzöt. de härde de sp
 på vägarna i solskinan te tsokts. de

vatza göt sa)

25. "Jag minns, vi hade en dräng-
pojke hos Alfred Nilsson (i Sonebo,
där meddel. var piga en tid). När vi
skulle äta pårön (potatis) och
ställdes fram en kopp med grädde.
Då tog han en pårön och hällde
opp tallriken full med grädde och
sedan slog han i mjölk och bete
(betade jibrod). På pårön det skulle
inte duga." (Ja minns, vi hade en
drängpojke hos Alfred Nilsson
när vi - skulle äta påron &
ställdes fram en kopp med
grädde, då tog han en påron &
hällde upp tallriken full
med grädde, & sedan slog han i
mjölk & bete & bröd. påron de
skulle inte duga).

De glafsade i sig det som en

gris." (de gräfsod i så't som
 en gris). "Han gräpar och äter
 och gräpar i sig, vad han får tag
 i." (han gräpar a äter a
 gräpar i sin, vad han får tag i),
 sade man om en som åt gräpsket
 och ohysset.

"Refta (rapa) det låter ju
 fullt." (refta de låter ju fullt)
 "Sådana människor, som åt
 sig väl mätta och så reftade de
 var lite klumpiga och lite ofina."
 (Såna människor som åt så
 vdr mätta a reftade, de var
 lite klumpiga a lite ofina).
 "Och inte skulle man resa sig
 ifrån bordet och gå på dasset
 direkt, det var fullt. De fick vi
 i meddel: (beundras hem.) aldrig göra."
 (a inte skulle en resa så ifrån

böt a ga pa dässst dräkt. de
 fick vi älsu jörs).

26. Karlama de brukade gå och
 lägga sig och sova middag.
 (Kära de brukats gå a lägs sa
 a sova meda) på sin middagstim-
 me (medastimm, obeg, m.). De hade
 en timme friti att äta middag på,
 och sedan fick de väl använda den
 som de ville. / De hade en timms
 friti de äts meda på, a som
 fick de lo använde 'n som de
 vilts). - Men fräntimen var ju
 aldrig frågan om, att de skulle
 sova middag. Väst var det, när
 man skulle vara med ute th och
 följa Karlama. Då fick en annan
 se efter smädjuren och diska, och
 då var middagstimmen mest

gången. Och sedan var det att
 följa med ut igen. (men främ-
 lingska var ju alvi frågan,
 om, att de skulle sövs meda
 värf vä da, när en skulle
 va me ut, a följys kára.
 da jek en annan in att quä-
 jura a disto, a da va medas-
 tinnu suät gången. a sen
 va da te följys me ut. yän).

27. Guds fred (gus fré) eller
 Guds sinne (gussinn) hälsade
 man för, när man kom in i
 en gård, när sig man där it esse inte.

Senare hälsade man godmorgon (gomorra),
 godmiddag (goméda), godkväll
 (golvél). Men när de gick,
 så var det adjo eller godnatt.
 (man va dr jék, da va da ajé
 als gonát.)

Det var olika på olika ställen,
om man bjöd besökande sitta
ner och äta.

Det ansågs ej lämpligt att kom-
ma vid måltidsdags.

Meddelare: Fru Hilma Isaksson
Nyhagen, Tjärstad, född 1874 i Västra
Eneby, men inflyttad till Tjärstad
vid ett halvt års ålder och här sedan
något borat där.

Upptecknat i juni 1957
av Per Aggemark